Súd:	Mestský súd Košice
Spisová značka:	26C/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7211230284
Dátum vydania rozhodnutia:	05. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Anna Vargová
ECLI:	ECLI:SK:MSKE:2025:7211230284.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice, sudkyňou JUDr. Annou Vargovou, v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom v D., E. F. XX, zastúpenej: JUDr. Ladislav Mikloš, advokát, so sídlom v Košiciach, Tyršovo nábrežie č. 1679/7, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Račianska č. 71 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 104.193,25 eur s príslušenstvom takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobkyni náhradu materiálnej škody v sume 2 377,30 Eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaná j e po v i n n á zaplatiť žalobkyni náhradu nemateriálnej ujmy v sume 49 350 Eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vyplývajúcich z výroku I. v rozsahu 14 %.

V. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vyplývajúcich z výroku II. v rozsahu 100%.

VI. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v dovolacom konaní v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II dňa 28.10.2011 domáhala voči žalovanej zaplatenia spolu sumy 104.193,25 eur, z toho titulom náhrady škody sumy 4.193,25 eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumy 100.000,-eur. Ako príslušenstvo si žalobkyňa uplatnila právo na nahradenie trov tohto súdneho konania. Svoju žalobu odôvodnila zodpovednosťou žalovanej za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Podľa tvrdenia žalobkyne, k vzniku škody došlo tak, že uznesením Krajského úradu vyšetrovania PZ Košice bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie za spáchanie trestného činu podvodu, na základe čoho bola neskôr dňa 27.09.2000 voči nej podaná Krajským prokurátorom obžaloba, pričom neskôr bola žalobkyňa rozsudkom Krajského súdu v Košiciach spis. značka XX XX/XX zo dňa 26.10.2006 spod obžaloby oslobodená. Tieto skutočnosti podľa žalobkyne spôsobili, že došlo k závažnému zásahu do jej súkromného, ale aj pracovného života. Predmetný nárok v časti o zaplatenie 4.193,25 eur predstavuje podľa žalobkyne škodu, ktorá jej vznikla tak, že túto sumu zaplatila svojmu advokátovi, ktorý ju zastupoval a obhajoval v rámci príslušného trestného konania. Ďalšia časť uplatneného nároku 100.000,-eur predstavuje nárok na nahradenie nemajetkovej ujmy, ktorá žalobkyni vznikla v súvislosti s jej trestným stíhaním.

2. Žalovaná sa k žalobnému návrhu vyjadrila tak, že navrhla žalobný návrh ako nedôvodný zamietnuť. Svoje stanovisko odôvodnila tvrdením, že zo žalobného návrhu nie je dostatočne zrejmé, v čom mal nesprávny úradný postup spočívať a ktorý orgán verejnej moci sa ho mal dopustiť. Žalovaná neskôr na svoju obranu namietla, že nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia ako jedného zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Žalovaná tiež uviedla, že podľa jej názoru nie je možné samotné trestné konanie voči osobe žalobkyne považovať za nezákonné, nakoľko takéto oprávnenia štátu vyplývajú priamo z príslušných zákonných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Žalovaná tiež namietala, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno pri preukazovaní vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3. Okresný súd Košice II meritórne vo veci rozhodol rozsudkom spis. zn. 36C/132/2011 – 79 zo dňa 24.10.2012 tak, že základ nároku žalobkyne je opodstatnený. Za podstatné pre rozhodnutie vo veci samej považoval zistenie, že žalobkyni ako oprávnenej osobe podľa § 5 ods. 1 zákona č.514/2003 Z. z. naozaj vznikla škoda, za ktorú žalovaná nesie zodpovednosť podľa citovaného zákona. Ako základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 citovaného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom o základe nároku žalobkyne tak, že tento nárok je oprávnený.

4. Po podanom odvolaní žalovanej vo veci rozhodol Krajský súd Košice rozsudkom č. k. 3Co/58/2013 – 111 zo dňa 30.01.2014 tak, že prvoinštančný rozsudok potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa dospel ku skutkovému záveru, že nezákonným rozhodnutím, od ktorého sa odvíja nárok žalobkyne na náhradu škody, je uznesenie o vznesení obvinenia, s týmto skutkovým záverom sa odvolací súd stotožnil. Zároveň však uviedol, že na prejednávanú vec nie je možné aplikovať ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. ale ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Poukázal na to, že žalobkyni bolo vznesené obvinenie a bolo proti nej začaté trestné stíhanie za trestný čin podvodu uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 24.05.2000. Trestné stíhanie bolo ukončené zamietnutím odvolania krajského prokurátora uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.05.2009. Zákon č. 514/2003 Z. z. nadobudol účinnosť dňa 01.04.2004. Ďalej Krajský súd Košice poukázal na stabilnú judikatúru NS SR publikovanú už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (napr. rozsudok NS SR spis. zn. 1Cdo 53/1993 publikovaný pod R 70/1994) podľa ktorého, vychádzajúc zo systematického a logického extenzívneho výkladu § 1 ods. 1 a § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. je potrebné dospieť k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, je treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Krajský súd sa vyjadroval aj k vznesenej námietke premlčania, kde poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobkyni oznámené 24.05.2000 a trestné stíhanie bolo skončené uznesením NS SR zo dňa 27.05.2009, keď do uplynutia objektívnej premlčacej doby žalobkyni zostal necelý rok. Odvolací súd preto dospel k záveru, že ak žalobkyňa v zásade nezavinila márne uplynutie premlčacej doby a zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby a uplatnenie námietky premlčania by pre ňu bolo neprimerane tvrdým postihom, treba považovať vznesenie námietky premlčania zo strany žalovanej za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a na námietku premlčania neprihliadať.

5. Provinštančný medzitýmny rozsudok o základe nároku žalobkyne ako opodstatnenom nadobudol právoplatnosť 20.03.2014.

6. Na podnet žalovanej podal Generálny prokurátor SR mimoriadne dovolanie proti medzitýmnemu rozsudku súdu prvej inštancie a proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu keď tvrdil, že nižšie súdy nesprávne na námietku premlčania neprihliadali.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením spis. zn. 1MCdo/7/2014 zo dňa 27.01.2016 mimoriadné dovolanie odmietol. Rozhodnutie NS SR nadobudlo právoplatnosť 10.02.2016.

8. Žalovaná tiež podala na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie základných práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd uznesením NS SR č. k. 1MCdo/7/2014 zo dňa 27.01.2016. Konanie vedené na pôvodne Okresnom súde Košice II navrhla prerušiť.

9. Okresný súd Košice II v právnej veci vedenej pod spis. zn. 36C/132/2011 uznesením zo dňa 15.06.2016 konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Ústavnom súde pod spis. zn. Rvp 3342/2016 o sťažnosti žalovanej zo dňa 22.03.2016. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 09.07.2016.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením spis. zn. I. ÚS 294/2017-30 zo dňa 31.05.2017 sťažnosť Slovenskej republiky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

11. Okresný súd Košice II rozhodol uznesením č. k. 36C/132/2011-190 zo dňa 10.10.2017 o pokračovaní v konaní.

12. Po vykonanom dokazovaní prvoinštančný Okresný súd Košice II rozhodol rozsudkom č. k. 36C 132/2011-259 zo dňa 05.06.2018 tak, že :

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 54.193,25 eur istiny.

II. Žaloba sa v prevyšujúcej časti zamieta.

III. Žalovaná je povinná nahradiť trovy konania žalobkyne v plnom rozsahu.“

Súd zameral dokazovanie na sporné tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci samej a síce, či vznikla žalobkyni skutočná škoda vo výške 4.193,25 eur titulom zaplatenia odmeny advokátovi za jej zastupovanie v trestnom konaní, či je možné priznať žalobkyni nemajetkovú ujmu, ak zákon č. 58/1969 Zb. takúto možnosť neupravoval a či má žalobkyňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a ak áno, v akom rozsahu je jej nárok oprávnený. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal z ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., § 20 citovaného zákona odkazujúc na subsidiaritu Občianskeho zákonníka, § 420 ods. 1, 2 a § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu ku skutočnej škode vo výške 4.193,25 eur súd vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka a mal za preukázané, že žalobkyni táto majetková škoda vznikla, čo vyplýva z príjmového dokladu advokáta žalobkyne preukazujúceho, že žalobkyňa skutočne uhradila advokátovi za svoju obhajobu v trestnom konaní dňa 29.10.2010 odmenu vyúčtovanú faktúrou č. 2010077 vo výške 4.193,25 eur, čo predstavuje skutočnú škodu. K otázke nemajetkovej ujmy, ktorú zákon č. 58/1969 Zb. neupravoval, vychádzal prvoinštančný súd z Nálezu Ústavného súdu SR spis. zn. III. ÚS 754/ 2016 zo dňa 24.01.2017 z ktorého vyplýva :

„Ústavný súd preto konštatuje, že priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe, a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (t. j. pred 1. júlom 2004).“

K výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd v odôvodení rozhodnutia uviedol, že po oboznámení sa s listinnými dôkazmi, výpoveďami svedkov a rešpektujúc iné judikované rozhodnutia v obdobných veciach (napr. rozsudok KS Bratislava spis. zn. 2Co/192/2010 a rozsudok KS Bratislava spis. zn. 2Co/69/2011) považoval za primerané priznať žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50.000,-eur. Poukázal na to, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného a výrazne zasahuje do súkromného života jednotlivca, jeho cti, dobrej povesti, zvlášť ak ide o obvinenie nepravdivé, čo je potvrdené oslobodzujúcim rozsudkom. Poukázal na to, kde žalobkyňa pracovala a aký negatívny dopad malo trestné stíhanie na jej pracovný život, tiež na dĺžku trestného konania viac ako 9 rokov, na medializáciu prípadu a podobne. Súd mal teda za preukázané negatívne následky na život žalobkyne v oblasti pracovného a súkromného života a tiež dopad na jej zdravie. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď považoval úspech žalobkyne vo veci za úspech plný.

13. Proti prvoinštančnému rozsudku Okresného súdu Košice II spis. zn. 36C/132/2011 zo dňa 05.06.2018 podala odvolanie žalovaná o ktorom rozhodoval odvolací súd.

14. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 3Co/346/2018-304 zo dňa 23.01.2020 o podanom odvolaní žalovanej takto rozhodol:

„I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku č. I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 50.000,-eur, okrem lehoty na plnenie, ako aj vo výroku pod č. II., ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá.
II. M e n í rozsudok vo výroku č. I. v časti lehoty na plnenie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 50.000,- eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.
III. Z r u š u j e rozsudok vo výroku č. I. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 4.193,25 eur, ako aj vo výroku pod č. III. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“

Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak, než odsúdením, a to aj v prípade ak nebolo realizované väzobne je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie stíhanej osobe, a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. Odvolací súd poukázal na to, že samotná právna úprava zákona č. 58/1969 Zb. výslovne nestanovuje kritériá na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Úprava bola odlišná ako je to v súčasnom právnom poriadku účinnom od 01.01.2009. Súd pri stanovovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z viacerých kritérií, akými sú povaha trestnej veci, dĺžka a časové okolnosti väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti. Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou žalovanej vo vzťahu k rozhodovaniu prvoinštančného súdu o výške náhrady nemajetkovej ujmy, keď prihliadal na medializáciu trestnej veci napriek tomu, že bolo vedené osobitné konanie o ochranu osobnosti iniciované žalobkyňou, a teda na možnosť duplicity priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, že sa s touto námietkou nestotožnil. Z uvedeného dôvodu nepovažoval ani námietku o nepripojení a nevyhodnotení svedeckých výpovedí vo vzťahu ku konaniu vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod spis. zn. 8C/28/2012 za dôvodné. Námietka týkajúca sa náhrady majetkovej sumy bola odvolacím súdom vyhodnotená ako opodstatnená, nakoľko pre účely náhrady škody treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov. Poukázal na námietky žalovanej strany vo vzťahu k správnosti vyúčtovania trov obhajoby a navrhoval v súvislosti s tým vykonať dokazovanie pripojením trestného spisu a skúmaním jednotlivých úkonov právnej služby zahrnutých do vyúčtovania tak, ako boli skutočne realizované. Pokiaľ prvoinštančný súd tomuto návrhu nevyhovel, dospel k skutkovým zisteniam v rozsahu nedostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, a preto zo zisteného skutkového stavu nevyvodil správny záver. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne vec prejednať a pre tento účel vykonať dokazovanie oboznámením obsahu trestného spisu vo veci trestného stíhania žalobkyne v kontexte s právnym názorom odvolacieho súdu a zistiť, či jednotlivé úkony obhajoby vyúčtované žalobkyni jej obhajcom boli vynaložené účelne a skutočne aj realizované a tiež, či je výška vyúčtovanej tarifnej odmeny v súlade s právnou úpravou platnou v čase ich realizácie.

15. Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 3Co/346/2018 zo dňa 23.01.2020 podala žalovaná dovolanie.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením spis. zn. 1Cdo 94/2020 zo dňa 27.04.2022 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia vytkol odvolaciemu súdu závažné pochybenie, ktoré znemožnilo žalovanej uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a to tým, že prvostupňový súd a následne ani odvolací súd nevykoval dôkaz navrhnutý žalovanou, a to pripojením spisu vedenom na Okresnom súde Bratislava IV spis. zn. 8C/28/2012.

17. Krajský súd v Košiciach uznesením spis. zn. 3Co/113/2022 zo dňa 30.03.2023 zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 05.06.2018 č. k. 36C/132/2011-259 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V odôvodnení uložil prvoinštančnému súdu rozhodnúť o návrhu žalobkyne a za tým účelom vykonať stranami sporu navrhnuté dôkazy resp. uviesť dôvody, pre ktoré navrhnuté dôkazy nevykonal.

18. V súčasnosti platný právny stav prejednávanej veci je taký, že základ nároku žalobkyne je opodstatnený. Predmetom tohto konania je teda rozhodovanie o výške nároku žalobkyne na náhradu materiálnej škody uplatnenej vo výške 4.193,25 Eur v podobe uhradenej odmeny advokátovi zastupujúcemu ju v trestnom konaní a tiež výška nároku žalobkyne na nemajetkovú ujmu vzniknutá v súvislosti s trestným stíhaním.

19. Súd pri rozhodovaní vychádzal z dôkazov vykonaných prvoinštančným súdom pred vydaním zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Košice zo dňa 30.03.2023, a to:
Uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3To/1/2007 zo dňa 27.5.2009 (č. l. 5 - 8); Rozsudok Krajského súdu v Košiciach spis. 1T/29/00 zo dňa 26.10.2006 (č. l. 9 - 26); Uznesenie KÚ vyšetrovania PZ KE zo dňa 24.5.2000 (č. l. 27 - 28); faktúra advokáta JUDr. Jozefa Oleja č. 2010077 (č. l. 30 - 31); Príjmový doklad JUDr. Jozefa Oleja (č. l. 32); Potvrdenie ošetrujúcej lekárky žalobkyne (č. l. 33); Poučenia a výzvy OS Bratislava IV (č. l. 48); Žaloba žalobkyne voči spoločnosti MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s. r. o. (č .l. 49 - 50); Uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo/183/2009 (č. l. 60 - 66); Nález Ústavného súdu SR spis. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017 (č. l. 207 - 214); Rozsudok KS Bratislava spis. zn. 3Co/493/2014 (č. l. 215 - 218); časť rozsudku OS Bratislava spis. zn. 8C/28/2012 (č. l. 232); svedecká výpoveď G. B. (č. l. 233 - 234); svedecká výpoveď H. C. (č. l. 234 - 235); Potvrdenie I. D. - J. (č. l. 255) a Výpis z registra trestov ohľadne žalobkyne (č. l. 254) a doplnil dokazovanie pripojením spisového materiálu pôvodne Okresného súdu Bratislava IV spis. zn. 8C/28/2012 ako aj pripojením spisového materiálu Krajského súdu v Košiciach trestný spis 1T29/2000 a zistil tento skutkový stav:

20. Žalobkyňa pracovala na Daňovom úrade Košice IV. Dňa 24.05.2000 bolo voči nej začaté trestné stíhanie pre údajné spáchanie trestného činu podvodu v spojení s trestným činom zneužitia právomoci verejného činiteľa. Takéto obvinenie (v súvislosti s jej pracovnou činnosťou) a s tým súvisiace následné trestné stíhanie žalobkyne jednoznačne muselo mať a aj malo negatívny vplyv na jej ďalší pracovný život. Je logické, že za tejto situácie boli zásadne narušené všetky jej pracovné vzťahy a znemožnený ďalší pracovný postup, pričom táto situácia trvala dlhodobo, nakoľko od obvinenia do vydania posledného rozhodnutia vo veci samej prebehlo viac ako 9 rokov (obvinenie zo dňa 24.05.2000 a vo veci posledné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo vydané dňa 27.05.2009). Podľa vyjadrenia svedka H. C. (syna žalobkyne) bola žalobkyňa v súvislosti s trestným konaním v práci šikanovaná, čo nakoniec viedlo, k tomu, že žalobkyňa ukončila pracovný pomer na daňovom úrade a zamestnala sa inde u svojich priateľov.

21. Po začatí trestného stíhania došlo neskôr aj k jeho medializácii v TV Markíza, čo spôsobilo zásadne negatívne reakcie okolia žalobkyne, a to tak v okruhu jej bližších, ako aj vzdialenejších známych. Tieto skutočnosti potvrdili svedecké výpovede svedkov G. B. a H. C. na pojednávaní dňa 20.04.2018. Svedok G. B. sám uviedol, že o žalobkyni hovoril ako o podvodníčke, za čo sa jej neskôr aj ospravedlnil. Z výpovede svedka H. C. (syn žalobkyne) vyplýva, že po vznesení obvinenia voči žalobkyni došlo k tomu, že sa jej (a aj členom jej rodiny) začali ľudia vyhýbať a ukončili s nimi kontakty, ohovárali ich a na žalobkyňu dokonca pokrikovali aj na ulici. Podľa výpovede syna žalobkyne do začatia trestného stíhania viedla žalobkyňa aktívny spoločenský a kultúrny život, čo sa neskôr zásadne zmenilo. Svedok H. C. tiež uviedol, že toto malo vplyv na život celej rodiny žalobkyne - jej dcéra sa z dôvodu negatívnych reakcií okolia natrvalo odsťahovala do zahraničia a aj on sa rozhodol určitú dobu žiť v zahraničí.

22. Z výpovede svedka H. C. tiež vyplynulo, že žalobkyňa sa na základe trestného stíhania zmenila aj ako osobnosť, uzavrela sa do seba a prestala ľuďom veriť. H. C. tiež uviedol, že žalobkyňa celú situáciu znášala veľmi zle a celé to vyústilo do toho, že jej poradili navštíviť psychiatričku. Z obsahu potvrdenia Psychiatrickej ambulancie I. K. J. (č. l. 33) vyplýva, že žalobkyňa je od 23.03.2004 v takmer kontinuálnej liečbe doposiaľ s diagnózou - zmiešaná úzkostne depresívna porucha.

23. Z pripojeného spisového materiálu Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava IV) spis. zn. 8C/28/2012 žalovaná strana navrhla vykonať dokazovanie oboznámením (prečítaním) listín, konkrétne žalobného návrhu, zápisnice o pojednávaní z 12.09.2012, vyjadrenia žalobkyne, zápisnice o pojednávaní z 13.12.2013, zápisnice o pojednávaní z 05.02.2014, rozsudku Okresného súdu Bratislava IV spis. zn. 8C/28/2012–244 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.11.2019 č. k. 9Co/86/2018-312.

24. Žalobkyňa sa žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Bratislava IV dňa 16.02.2012 domáhala, aby súd vydal rozsudok, ktorým uloží žalovanej (MARKÍZA – SLOVAKIA spol. s.r.o. so sídlom Bratislava - Záhorská Bystrica, 843 56) uhradiť žalobkyni titulom nemajetkovej ujmy sumu 33.000,-eur a nahradiť jej trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že uznesením Krajského úradu vyšetrovania PZ Košice bolo voči nej vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie za spáchanie trestného činu podvodu. Dňa 27.09.2000 bola na žalobkyňu podaná obžaloba pre spolupáchateľstvo pokračovacieho trestného činu podvodu v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa formou spolupáchateľstva. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.10.2006 č. k. 1T 29/0-2043 bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená a odvolanie krajského prokurátora v Košiciach bolo uznesením NS SR spis. zn. 3To 1/2007 zamietnuté ako nedôvodné. Žalovaná dňa 26.01.2010 odvysielala v relácií „Paľba“ príspevok „Päť žien a DPH“ v ktorom nepravdivo konštatovala, že žalobkyňa sa dopustila protiprávneho konania napriek tomu, že bola spod obžaloby oslobodená v celom rozsahu. V príspevku bolo video zaznamenávajúce jej trvalé bydlisko so zobrazením jej syna bez predchádzajúceho súhlasu. Žalobkyňa bola vykreslená ako osoba s protiprávnym konaním, bola identifikovaná u svojich susedov a bývalých zamestnancov, pričom toto konštatovanie sa stalo verejne známym. Začatím trestného stíhania sa žalobkyňa musela vysporiadať s otázkou výchovy dvoch detí, ktoré v okolí pociťovali pohŕdanie zo strany susedov, kamarátov a spolužiakov, ich citový život bol postihnutý nedôverou detí voči žalobkyni, čo jej spôsobovalo obrovskú psychickú traumu, zhoršila sa jej finančná situácia z dôvodu rozviazania pracovného pomeru. Odvysielaním relácie utrpela žalobkyňa obrovskú psychickú traumu, trpela nespavosťou a úzkosťou. Okrem rodinných problémov sa stretávala s pohŕdaním zo strany priateľov, susedov a kolegov v práci. Kvalita života sa jej podstatným spôsobom znížila, keďže priatelia sa od nej odvrátili. Navštevuje psychiatrickú ambulanciu I. J., je pod vplyvom antidepresív, trpí úzkosťami.

Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 12.09.2012 súd zistil, že na predmetnom pojednávaní odzneli úvodné prednesy oboch sporových strán vrátane návrhu na výsluch označených svedkov a súdne pojednávanie bolo odročené na určitý termín.

Z vyjadrenia žalobkyne na čl. 67 (podanie z 21.09.2012) vyplýva, že žalobkyňa sa vyjadrila k argumentom žalovanej strany, ktoré sa však týkajú veci vedenej pôvodne pred Okresným súdom Bratislava IV pod spis. zn. 8C/28/2012 medzi žalobkyňou B. C. a žalovanou MARKÍZA – Slovakia s.r.o. o náhradu nemajetkovej ujmy.

Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 03.12.2013 súd zistil, že súd v konaní vypočul žalobkyňu, ktorá uviedla, že na daňovom úrade pracovala spolu 15 a pol roka. Po piatich rokoch sa udiala nepríjemná udalosť, konflikt s riaditeľkou, ktorá mala žalobkyni a jej kolegyniam povedať, že už tam pracovať nebudú a že sú podvodníčky. Prebehlo 10 rokov trvajúce trestné konanie, v ktorom sa žalobkyňa musela vyviňovať. Nálepka podvodníčka jej zostala. Po odchode z daňového úradu nie z vlastnej iniciatívy sa vrátila naspäť dňa 17.08.2009, no nedalo sa tam vydržať, tak odišla sama na dohodu dňa 01.11.2009 a začala podnikať v oblasti poradenstva kapitálových trhov. V podnikaní nemá problémy od jeho začiatku, no niektorí podnikatelia sa k nej po odvysielaní relácie otočili chrbtom. Predmetná relácia bola odvysielaná potom, ako bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená a potom, ako Najvyšší súd SR potvrdil oslobodenie. Relácia zasiala do jej osobnosti najmä v medziľudských, susedských vzťahov, niektorí kamaráti sa od nej odvrátili a malo to vplyv aj na jej deti, dcéra sa za ňu hanbila. V relácií sa objavil dom žalobkyne, syn, pes a ľudia ju spoznávali. Napriek oslobodeniu spod obžaloby sa s obvineniami a označením „podvodníčka“ stretáva aj naďalej. Žiadne peniaze jej nenahradia spôsobenú ujmu. Domnieva sa, že ak by nebola predmetná relácia, ľudia by o tom ani nevedeli. No upútavka bežala 3 dni a ľudia boli zvedaví. Zo zápisnice vyplýva, že pojednávanie bolo odročené na určitý termín.

Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 05.02.2014 súd zistil, že na uvedenom pojednávaní bol vypočutý svedok H. C. a svedok G. B.

Z výpovede svedka G. B. vyplynulo:
„Nie som v žiadnom príbuzenskom pomere v navrhovateľkou, ale je to moja bývalá kolegyňa z Jednoty spotrebného družstva, navyše sme susedia ale nie bezprostrední. Keď sa odvysielala predmetná relácia, ja som stretol navrhovateľku, povedal som jej, že je podvodníčka, ona na to reagovala tak, že to nie je pravda, že príde ten deň, kedy sa ukáže pravda. Po odvysielaní relácie ma kontaktovali aj ďalší naši kolegovia a hovorili mi, že navrhovateľka je podvodníčka, ja som ale hovoril, že mám o navrhovateľke inú mienku, taktiež aj susedia hovorili, že je veľká podvodníčka. Ja som videl navrhovateľku, že ju

predmetná relácia psychicky zdeptala, spôsobil to pán D., pracovník odporcu. Neskôr sa ukázalo, že to bolo klamstvo. Ja sám som počul ako susedia na navrhovateľku nadávali. Keď sa zistilo, že celé je to klamstvo, tak som sa navrhovateľke ospravedlnil, avšak to, že navrhovateľka bola vykresľovaná ako podvodníčka, sa po Košiciach rozširovalo dosť dlho. Teraz už neviem, či ešte niekto hovorí o navrhovateľke, že je podvodníčka. Keď som sa s navrhovateľkou stretol po odvysielaní relácie nerozprávali sme sa o tom, či to má nejaký negatívny dopad v práci, alebo v rodine, ale ako som už uvádzal, videl som na nej, že to veľmi zle nesie. Bola bez práce a príjmu, museli jej pomáhať rodičia.“

Z výpovede svedka H. C. vyplynulo:
„Navrhovateľka je moja mama. Ja som predmetnú reláciu sám videl, už si nepamätám, či aj navrhovateľka, ale keby som to aj nevidel, tak ľudia ma na to začali upozorňovať. Ja som v tom čase býval spolu s mamou a predmetnú reláciu sme si potom pozreli v archíve Markízy možno aj desať krát, až pokiaľ táto relácia nebola vymazaná. Súd navrhovateľku, teda moju mamu, oslobodil a bolo to teda dosť trápne a úbohé, že bola takáto relácia. Asi dva roky po odvysielaní tejto relácie boli ešte na ňu ohlasy, a to negatívne. Ľudia boli šokovaní, poznali nás. My sme žili dosť pobožne a zrazu niekto natočí takú reláciu a povie o mega podvode, to nám znepríjemnilo život. Navrhovateľka sa nechcela o tom veľmi baviť, nastali zmeny u nej v jej správaní. Ja som sa jej snažil byť oporou a chcel som, aby myslela na niečo pozitívne. Porovnal by som to, ako keď sa zmení slnko na zamračenú oblohu. Ja sa tiež k tomu už nechcem vracať. Stalo sa, že keď sme išli spolu s mamou, niekto zakričal na ňu, najmenší výraz bol, že je podvodníčka, ale kričali aj vulgárne slová, ktoré tu radšej nebudem hovoriť. Samotný redaktor pán D. mi povedal, že ma natáčať nebude, pýtal sa ma, či je mama doma a čo ja na to, chcel sa rozprávať. Teraz, keď sa s niekým stretnem, koho som dlho nevidel, tak sa ma stále opýta na predmetnú reláciu. Táto relácia úplne zmenila navrhovateľku, je z nej úplne iný človek. Chcem ešte dodať, že pred odvysielaním relácie bežali na ňu upútavky a dokonca aj po odvysielaní relácie, čo som bol prekvapený, s podtitulkom „čo už neuvidíte“. Snažil som sa preto mamu brať aj mimo bydlisko a aj mimo kraja. Pamätám si, že sme boli v Poprade a nie vždy chcela ísť so mnou kde som išiel ja, uzatvárala sa do seba, čo ale predtým nerobila, predtým bola spoločenská. Teraz sa to už začína trocha zlepšovať. Neviem sa vyjadriť k tomu, či mala navrhovateľka nejaké problémy v práci, ale odišla z práce, či to bolo kvôli relácii, neviem. Celkovo predmetná relácia navrhovateľke ublížila.“

Okresný súd Bratislava IV rozhodol rozsudkom č. k. 8C/28/2012-244 zo dňa 06.03.2018 takto :

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 11.000,-eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobu vo zvyšnej časti zamieta.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,34 %.“

Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 9Co/86/2018 zo dňa 07.11.2019 vyplýva, že súd rozhodol takto:

„Odvolací súd návrh žalobkyne na prerušenie odvolacieho konania zamieta.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.„

25. Z pripojeného trestného spisu 1T/29/2000 súd zistil, že právny zástupca žalobkyne H. H. C. vykonal v trestnom konaní nasledujúce úkony právnej služby:

- prevzatie a príprava zastúpenia (plná moc z 06.06.2000 – JUDr. Jozef Olej),
- účasť na výsluchu obvineného zo dňa 07.06.2000 od 08:15 do 08:45,
- účasť na výsluchu svedka zo dňa 20.09.2000 od 07:45 do 08:30,
- účasť na preštudovaní vyšetrovacieho spisu 20.09.2000 od 08:30 do 10:00 hod,
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 09.09.2002 od 08:30 do 09:25 (prerušené od 09:00 do 09:10),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17.02.2004 od 08:30 do 12:00 (prerušené od 10:25 do 10:45, od 11:40 do 11:45),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 15.03.2004 od 08:30 do 13:00 (prerušené od 10:00 do 10:10),

- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 16.03.2004 od 08:30 do 12:30 (prerušené od 09:10 do 10:30, od 12:10 do 12:20),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 17.03.2004 od 08:30 do 12:40,
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 11.05.2004 od 08:30 do 10:10 (prerušené od 09:15 do 10:00),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 12.05.2004 od 08:30 do 11:25 (prerušené od 09:40 do 10:10),
- účasť na súdnom pojednávaní dňa 29.09.2005 od 08:30 do 09:50 (bez prejednania veci),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 09.03.2006 od 08:30 do 11:27 (prerušené od 10:32 do 10:45),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 10.03.2006 od 08:30 do 10:10 (prerušené od 09:11 do 09:17),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 30.03.2006 od 08:30 do 08:55,
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 22.05.2006 od 08:30 do 09:00 (prerušené od 08:45 do 08:50),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2006 od 08:30 do 11:57 (prerušené od 10:35 do 10:50,
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 15.06.2006 od 08:30 do 11:30 (prerušené od 10:55 do 11:20),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 03.07.2006 od 08:30 do 12:50 (prerušené od 10:15 do 10:30, od 13:30 do 13:35),
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 25.09.2006 od 08:30 do 08:45,
- účasť na hlavnom pojednávaní dňa 26.10.2006 od 08:30 do 12:00 (prerušené od 09:35 do 09:50),
- účasť na verejnom zasadnutí NS SR dňa 27.05.2009 od 10:30 do 11:55.

26. Právny zástupca žalobkyne H. H. C. si vyúčtoval odmenu za zastupovanie žalobkyne v trestnom konaní spis. zn. 1T/29/2000 nasledovne:

1/ podľa vyhlášky MS SR č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení noviel (1 úkon = 800,-Sk, režijný paušál = 30,-Sk):

- prevzatie zastúpenia, právna porada s klientom (06.06.2000) – 1 x 800,-Sk + 30,-Sk,
- výsluch obvinenej C. (07.06.2000) – 1 x 800,-Sk + 30,-Sk,
- výsluch obvinenej Švarcovej (15.06.2000) – 1 x 800,-Sk + 30,-Sk,
- oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania (20.09.2000) – 1 x 800,-Sk + 30,-Sk
Spolu – 3.200,-Sk + 120,-Sk

2/ podľa vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení noviel (1 úkon = 4.634,-Sk, režijný paušál = 136,-Sk):

- hlavné pojednávanie 8:30 – 12:00 (17.02.2004) – 2 x 4.634,-Sk + 136,-Sk,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 13:00 (15.03.2004) – 3 x 4.634,-Sk + 136,-Sk,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 12:50 (17.03.2004) – 3 x 4.634,-Sk + 136,-Sk,
- hlavné pojednávanie (11.05.2004) – 1 x 4.634,-Sk + 136,-Sk,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:00 (12.05.2004) – 2 x 4.634,-Sk + 136,-Sk
Spolu – 50.974,-Sk + 1.496,-Sk

3/ podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení noviel (2005 – 1 úkon = 2.501,-Sk, režijný paušál = 150,-Sk, 2006 – 1 úkon = 2.730,-Sk, režijný paušál = 164,-Sk, 2009 – 1 úkon = 115,90 eur, režijný paušál = 6,95 eur):

- hlavné pojednávanie (29.09.2005) – 1 x 2.501,-Sk + 150,-Sk,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:30 (09.03.2006) – 2 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie (10.03.2006) – 1 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie (30.03.2006) – 1 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie (22.05.2006) – 1 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 12:00 (14.06.2006) – 2 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:00 (15.06.2006) – 2 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:30 (03.07.2006) – 2 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie (25.09.2006) – 1 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
- hlavné pojednávanie (26.10.2009) – 1 x 2.730,-Sk + 164,-Sk,
Spolu – 37.991,-Sk + 2.282,-Sk

- verejné zasadnutie NS SR Bratislava (27.05.2009) – 115,90 eur + 6,95 eur

4/ Cestovné náhrady KE-BA-KE = 860 km
Motorové vozidlo: TOYOTA RAV 4
Priemerná spotreba: 6,7l / 100km
Cena nafty: 1,072 eur / 1l
Základná náhrada: 0,183 eur / 1km

Výpočet:
Spotreba pohonných hmôt: 860 x 6,7 / 100 x 1,125 = 64,82 eur
Základná náhrada: 860 x 0,183 = 157,38 eur
Strata času na ceste – 10 hod. – 20 x 11,59 = 23,18 eur
(20 x 1 hod. x 1/60 základu)
Spolu: 245,38 eur

Trovy právneho zastúpenia s DPH spolu: 4.193,25 eur
Odmena r. 2000-2006 91.165,-Sk / 30,126 = 3.026,12 eur
Odmena r. 2009 – 115,90 eur
Spolu 3.142,02 eur
Paušál r. 2000-2006 3.898,-Sk / 30,126 = 129,39 eur
Paušál r. 2009 – 6,95 eur
Spolu 136,34 eur
Celkom cestovné náhrady a strata času: 245,38 eur
19% DPH 669,51 eur

27. Z vyjadrenia žalovanej k trovám obhajoby v trestnom konaní spis. zn. 1T/29/2000 doručeného súdu dňa 13.08.2024 vyplýva, že žalovaná namieta nesprávne určenú základnú sadzbu tarifnej odmeny. Podľa jej názoru mala by správna výška odmeny 600 Kčs za úkony vykonané v čase platnosti vyhlášky č. 240/1990 Zb., 1/5 výpočtového základu za úkony vykonané v čase platnosti vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a 1/8 výpočtového základu za úkony vykonané v čase platnosti vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Namieta tiež nevykonanie úkonu č. 3 (výsluch obvinenej Švarcovej z 15.06.2000), nakoľko právny zástupca sa na tomto výsluchu nezúčastnil, ako aj nesprávne uplatnenie tarifnej odmeny za účasť na pojednávaniach v dňoch 29.05.2005, 30.03.2006 a 22.05.2006, pretože všetky uvedené pojednávania boli odročené bez prejednania veci, preto za ne advokátovi patrí odmena vo výške 1 odmeny. Žalovaná rovnako namieta nesprávne uplatnenú DPH. Totiž, až v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. si advokát môže uplatniť DPH aj z náhrad hotových výdavkov. Teda za všetky úkony vykonané do 31.05.2009 si podľa žalovanej advokát mohol uplatniť DPH len z tarifnej odmeny. Podľa žalovanej právny zástupca napokon nepreukázal ani uplatnené cestovné náhrady, keď nepredložil technický preukaz motorového vozidla, v dôsledku čoho nie je podľa žalovanej možné jednoznačne verifikovať údaj o spotrebe vozidla. Rovnako nie je žiadnym spôsobom preukázaná ani cena nafty, pričom nie je zrejmé, ako sa právny zástupca dopracoval k sume 1,125 eur / l, keď podľa údajov Štatistického úradu SR priemerná cena nafty v 22. týždni v roku 2009 bola 1,068 eur / l.

28. Zo záverečného písomného vyjadrenia žalobkyne doručeného súdu dňa 19.11.2024 vyplýva, že súdne konanie prebieha 13 rokov a je vo svojej podstate na začiatku, pričom sa jedná o jednoduchú vec a je neprípustné, aby trvala tak neprimerane dlhú dobu. Žalobkyňa vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania poukázala na dva samostatne žalovateľné nároky, a to na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, pričom navrhla o trovách konania rozhodnúť samostatnými výrokmi k tomu ktorému nároku. Vo vzťahu k uzneseniu Krajského súdu Košice považovala žalobkyňa za nevyhnutné vyjadriť sa k doterajším rozhodnutiam, ktoré uzneseniu predchádzali. Súd prvej inštancie rozhodol o uplatnených nárokoch žalobkyne tak, že jej priznal náhradu škody titulom trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 4.193,25 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 50.000,-eur. Pokiaľ prvoinštančný súd nepripojil spisový materiál Okresného súdu Bratislava IV spis. zn. 8C/28/2012, podľa názoru žalobkyne to vyhodnotil správne, keď uviedol „ďalšie dokazovanie nebolo vykonané z dôvodu, že ho súd nepovažoval za účelné a potrebné a taktiež z dôvodu, že súd považoval zistený skutkový stav veci za dostatočný na vydanie tohto rozsudku.“ Odvolací súd potvrdil prvoinštančné rozhodnutie titulom nemajetkovej ujmy ako vecne správne a zdôraznil, že sa nejedná o duplicitné plnenie, pričom priznanú nemajetkovú ujmu nemožno považovať za neadekvátnu. Odvolací súd rozhodnutie o náhrade materiálnej škody považoval za nesprávne a rozhodnutie v tejto časti zrušil s uložením povinnosti súdu vykonať dokazovanie oboznámením sa s obsahom trestného spisu. Žalobkyňa zdôraznila, že zotrváva na svojej argumentácií,

že v žiadnom prípade sa nejedná o duplicitne uplatnený nárok, ide o dva samostatne uplatnené nároky na základe iného právneho základu a skutkových okolností. V tomto konaní si žalobkyňa uplatnila nárok voči Slovenskej republike podľa zákona č. 58/1969 Zb. (514/2003 Z. z.) z dôvodu nezákonného rozhodnutia a v konaní vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava IV bol nárok žalobkyne voči žalovanému subjektu v zmysle ustanovenia § 11 až 13 OZ za odlišných okolností (vysielanie relácie v Televízii Markíza viac ako pol roka po oslobodzujúcom rozsudku). K uzneseniu Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo 94/2020 zo dňa 27.04.2020 žalobkyňa uviedla, že dovolací NS SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 3Co 346/2018 zo dňa 23.01.2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s odôvodnením, že boli porušené práva žalovanej nepripojením spisu Okresného súdu Bratislava IV, pričom dovolací súd sa ďalej vecnou stránkou dovolania nezoberal. Žalobkyňa sa s názorom NS SR nestotožňuje, považuje ho za nesprávny. Žalobkyňa sa nestotožňuje ani s názorom dovolateľky, že bol porušený spravodlivý súdny proces postupom prvoinštančného súdu a súdu odvolacieho. Opätovne zdôrazňuje odlišnosť sporových strán aj právny základ nároku. K uzneseniu Krajského súdu v Košiciach ktorým bol zrušený prvoinštančný rozsudok 36C/132/2011 -259 zo dňa 05.06.2018 žalobkyňa uviedla, že uvedenému postupu vzhľadom na závery NS SR rozumie, no vníma ho ako alibistický. Uznesenie NS SR nepovažuje za zákonné, pričom vychádza z premisy, že ak sa doplní dokazovanie pripojením súdneho spisu OS Bratislava IV (v súčasnosti MS Bratislava IV) je irelevantné, v tomto súdnom konaní tak rozhodnutie NS SR nemôže byť zákonné a tým pádom nenapĺňa požiadavku zákonnosti ani rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „KS KE“) Žalobkyňa opäť opakuje argumentáciu o odlišnosti oboch nárokov a sporových strán. Pokiaľ odvolací súd KS KE v uznesení uvádza, že „v prejednávanej veci je nesporné, že žalovaná navrhla v konaní vykonať hore uvedené dokazovanie avšak súd prvej inštancie dôkazy navrhnuté žalovanou nevykonal a z dôvodu rozhodnutia nie je známe, prečo uvedené dôkazy nevykonal“ s týmto názorom sa žalobkyňa nestotožňuje, pretože nevykonanie dokazovania odôvodnil prvoinštančný súd spôsobom, že to nepovažoval za účelné a potrebné a tiež z dôvodu, že považoval zistený skutkový stav veci za dostatočný na vydanie rozsudku, pričom toto rozhodnutie odobril aj odvolací súd. K výške nemajetkovej ujmy žalobkyňa uvádza, že celým súdnym sporovým konaním poukazovala na následky spôsobené nezákonným trestným stíhaním žalobkyne. V tejto súvislosti žalobkyňa vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy poukázala na nález Ústavného súdu spis. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017 z ktorého vyplýva, že priznaná nemajetková ujma v sume 620,-eur/mesiac trestného stíhania nie je neprimeraná. Žalobkyňa bola trestne stíhaná 120 mesiacov, čo malo následky v oblasti rodinnej, pracovnej aj spoločenskej a uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy považuje za primeranú. Žalovaná v súdnom konaní namietala výšku nemajetkovej ujmy s poukazom na novelu zák. č. 514/2003 Z. z. zák. č. 412/2012 účinným od 01.01.2013, ktorou novelou sa má priznať výška nemajetkovej ujmy uplatnením zák. č. 274/2017 Z. z.. Žalobkyňa poukazuje na to, že pôvodný zákon ani zák. č. 58/1969 Zb. nestanovoval hornú hranicu pre odškodňovanie poškodených nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, neskôr sa stanovila hranica, ktorá sa však opakovane znižovala. Podľa § 27 ods. 1 zákona, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa účinnosti tohto zákona. Vo vzťahu k trovám konania žalobkyňa zdôraznila, že v konaní sú uplatňované dva nároky, každý v inom režime ich priznania. Pri priznaní trov konania za uplatnenú nemajetkovú ujmu treba vychádzať zo zásady pôvodne upravenej v § 142 ods. 3 OSP a teda, že žalobkyňu je nutné považovať za úspešnú v sporovom súdnom konaní bez ohľadu na výšku priznanej nemajetkovej ujmy, keď rozhodnutie o jej výške vychádza z voľnej úvahy súdu, na čo reflektuje aj Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Pri rozhodovaní o nároku na trovy konania pri uplatnení náhrady škody je nutné vychádzať zo zásady úspechu v súdnom sporovom konaní podľa § 255 CSP. Aj v tomto prípade je však nutné brať zreteľ na rozsah úspechu sporovej strany. V prípade, že sporová strana mala úspech v rozsahu do 10%, takýto úspech sa považuje za nepatrný, a preto sa úspešnejšej sporovej strane priznáva úplná náhrada trov konania. Tiež, je potrebné zohľadniť skutočnosť, že trovy konania vznikali v rôznych fázach súdneho sporového konania, a to v prípade úkonov pri medzitýmnom rozsudku a neskôr pri meritórnom rozsudku. Žalobkyňa zastáva názor, že o trovách konania je potrebné rozhodnúť viacerými výrokmi, a to v každej fáze súdneho konania tak, ako to popisuje vo svojej záverečnej reči na čl. 576-577 súdneho spisu.

29. Žalovaná v záverečnom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 25.11.2024 uviedla, že vo veci sa komplexne vyjadrila v podaní zo dňa 13.08.2024 na ktoré odkazuje. K trovám konania uvádza, že trestné stíhanie žalobkyne bolo vedené pre trestné činy zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) TZ s trestnou sadzbou 6 mesiacov až 3 roky a podvod podľa § 250 ods. 1, ods.4 písm. a)

TZ s trestnou sadzbou 2 roky až 8 rokov. Právna kvalifikácia skutkov vyplýva z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 24.05.2000 vydaným Krajským úradom vyšetrovania PZ v Košiciach ČVS: KUV-91-OVEK-1999, ako aj z rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1T/29/00-2043 zo dňa 26.10.2006, ktorým bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená. Tvrdenia žalobkyne o tom, že jej hrozil trest odňatia slobody prevyšujúci 10 rokov tak nie sú správne, a teda nie je správne ani určenie základnej sadzby tarifnej odmeny Doc. JUDr. Jozefom Olejom, CSc. Žalovaná tak poukázala na nesprávne uplatnenú tarifnú odmenu za jeden úkon v roku 2000 vo výške 800,-Sk namiesto 600,-Sk, v roku 2004 vo výške 4.634,-Sk namiesto 90,29 eur, v roku 2005 vo výške 2.501,-Sk namiesto 1/8 zodpovedajúcim 62,67 eur, v roku 2006 vo výške 2.730,-Sk namiesto 67,98 eur, v roku 2009 vo výške 115,90 eur namiesto 86,93 eur. Právny zástupca v trestnom konaní pochybil aj pri uplatnení režijného paušálu, keď si k 20 úkonom právnej služby (reálne vykonaných 19) uplatnil 30 režijných paušálov. Nesprávne si uplatnil aj DPH k iným náhradám a nie iba tarifnej odmene. Žalovaná ďalej poukázala na nepredloženie technického preukazu motorového vozidla vo vzťahu k uplatneným cestovným náhradám, kedy nie je možné verifikovať údaje o spotrebe vozidla uvedenej vo vystavenej faktúre č. 2010077, čím žalovaná považuje uplatnené cestovné náklady za nepreukázané. K náhrade nemajetkovej ujmy žalovaná uviedla, že žalobkyňa nesie dôkazné bremeno spojené s povinnosťou preukázať všetky skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a dôvodnosť požadovanej výšky náhrady. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV spis. zn. 8C/28/2012 žalobkyňa uviedla, že relácia Televízie Markíza zasiahla do jej osobnosti a najmä medziľudských, susedských vzťahov, niektorí kamaráti sa od nej odvrátili, malo to vplyv na jej deti, dcéra odišla z Košíc do Prahy lebo sa za žalobkyňu hanbila. Týmto súd odôvodňoval aj rozsudok spis. zn. 8C/28/2012 zo dňa 06.03.2018. Za vyššie uvedené zásahy tak priznal prvoinštančný Okresný súd Bratislava IV v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu žalobkyni sumu 11.000,-eur. Žalovaná poukázala tiež na to, že okrem žalobkyne boli vypočutí iba dvaja svedkovia G. B. a H. C.. Žalovaná cituje z výpovedí žalobkyne ako aj spomenutých svedkov a má za to, že odškodnenie žalobkyne v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV za zásahy do rodinného a súkromného života v sume 11.000,-eur bolo saturované. Nemajetková ujma nemôže byť odškodňovaná duplicitne, pričom žalobkyňa v dvoch konaniach voči dvom subjektom spája totožné následky s rôznymi príčinami, čo z pohľadu žalovanej vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi tu požadovanou náhradou nemajetkovej ujmy a vedením trestného stíhania za situácie, keď zásahy do rodinného a súkromného života už boli odškodnené zodpovednostným subjektom v konaní na ochranu osobnosti. Označení svedkovia navyše spájali vznik ujmy na strane žalobkyne s konaním (reláciou Televízie Markíza). Žalovaná cituje z Uznesenia NS SR spis. zn. 6MCdo/16/2012, poukazuje na rozsudok NS SR spis. zn. 3Cdo/313/2009 a je toho názoru, že žalobkyňa bola odškodnená v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod spis. zn. 8C/28/2012. K výške náhrady nemajetkovej ujmy žalovaná uvádza, že žalobkyňa pôvodne požadovala 100.000,-eur, v súčasnosti je to nárok vo výške 50.000,-eur, keďže nárok vo výške 50.000,-eur už bol právoplatne zamietnutý. (žalovaná poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.09.2023 č. k. IV ÚS 485/2023 -17, ktorým bola ústavná sťažnosť žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.03.2023 spis. zn. 3Co/113/2022 odmietnutá a v tej súvislosti na podstatnú časť odôvodnenia „avšak vzhľadom na fakt, že sporové konanie ďalej prebieha, považuje Ústavný súd za vhodné pripomenúť povinnosť prvoinštančného súdu rešpektovať pri opätovnom rozhodovaní zákaz reformation in pejus podľa čl. 16 ods. 3 CSP, ktorého uplatnením v predmetnej veci nemôže opomenúť dôvod odmietnutia tejto ústavnej sťažnosti a s tým priamo súvisiacu skutočnosť, že napadnuté kasačné uznesenie Krajského súdu je v dôsledku obsahu jeho odôvodnenia reflexiou úspechu práve a len sťažovateľky“.) Podľa čl. 16 ods. 3 Základných princípov CSP, v konaní o opravnom prostriedku a o ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila. K výške náhrady nemajetkovej ujmy žalovaná citovala z rozhodnutia NS SR spis. zn. 3Cdo/19/2018 zo dňa 14.07.2008 v znení: „Na záveroch Najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie ako aj judikáty Ústavného súdu a ESĽP, ku ktorým dospel Najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenil neskôr nič ani zákon č. 517/2008 ani zákon č. 412/2012. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP“. Žalovaná vo svojom vyjadrení odkazuje na viaceré súdne rozhodnutia vyšších súdnych autorít spravidla NS SR v konaniach spis. zn. 4Cdo/171/2005, 6Cdo/37/2012, 3Cdo/7/2017 a pod. K okolnostiam prípadu žalovaná sumarizuje, že z doterajšieho konania vyplýva, že voči žalobkyni bolo vedené trestné stíhanie

od 24.05.2000 do 27.50.2009 (t. j. približne 9 rokov) bez toho, aby bola vzatá do väzby. Maximálna výška odškodnenia obetí násilných trestných činov je na úrovni 50-násobku minimálnej mzdy, t. j. v rozhodnom období by obeť násilného trestného činu dostala odškodnenie maximálne vo výške 7.300,-eur za rok 2000 alebo sumu 14.800,-eur za rok 2009. V konaniach vedených podľa zákonov o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (zák. č. 58/1969 Zb. alebo zák. č. 514/2003 Z. z.) nemožno poškodeným priznávať sumy, ktoré by v konečnom dôsledku bagatelizovali nároky priznávané podľa ustanovení relevantného znenia zákona o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Inak povedané, ujma za stratu na živote (ako najzávažnejší dôsledok, za ktorý zákon priznáva maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy) nemôže byť odškodňovaná sumou nižšou ako ujma pociťovaná v súkromnom živote. Pri porovnaní uplatnenej výšky náhrady nemajetkovej ujmy s inými hmotnoprávnymi právnymi predpismi, by súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd mali prihliadať na to, že za najzávažnejší následok (smrť) umožňuje zákon č. 274/2017 Z. z. (predtým zákon č. 215/2006 Z. z.) priznať maximálnu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. V opačnom prípade by došlo k ničím neodôvodnenej nerovnosti a neprimeranosti, čo by bolo v rozpore so zásadou rozumného a spravodlivého usporiadania občianskoprávnych vzťahov. Žalovaná sa tiež vyjadruje k náhrade trov konania, keď odkazuje na ustanovenie § 255 ods. 1 a 255 ods. 2 CSP. Žalovaná poukázala na Nález Ústavného súdu SR spis. zn. IV. ÚS 652/2018-44, v ktorom sa Ústavný súd zaoberal sťažnosťou v obdobnej právnej veci- rozhodovania o trovách konania ktorých výška priznanej náhrady závisí od úvahy súdu. Ústavný súd uvádza nasledovné : „Žalovaná taktiež poukazuje na názor Ústavného súdu SR prezentovaný v predmetnom rozhodnutí, že: „Všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania (obzvlášť v prípadoch, ak nezákonné rozhodnutie bolo vydané ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.) širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v iných právnych normách.“, nakoľko takéto konštatovanie je v rozpore v súčasnosti s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vychádzajúcou z rozhodovacej činnosti ESĽP, ako aj so zákonnou úpravou, ktorej cieľom je dosiahnuť takú mieru spravodlivosti odškodnenia za zásahy orgánmi verejnej moci, ktorá nebude marginalizovať hodnotu ľudského života.“ Žalovaná má za to, že v prípade zotrvania žalobkyne na požadovanej výške náhrady nemajetkovej ujmy a pri rozhodovaní o náhrade trov konania so zisťovaním úspechu strán sporu, musí konajúci súd zohľadniť celú žalobkyňou požadovanú sumu 104.193,23 eur a porovnať ju s prípadným úspechom žalobkyne, aby mohol byť určený pomer úspechu strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť, že nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy bol vo výške 50.000,-eur právoplatne zamietnutý. Žalovaná sa tiež domnieva, že je nesprávny názor o tom, že súd má rozhodnúť viacerými výrokmi o trovách konania, čím svoje stanovisko opiera o uznesenie Ústavného súdu spis. zn. I. ÚS 453/2019. Záverom žalovaná vyslovuje presvedčenie, že žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť tak nároku na náhradu nemajetkovej škody, ani nároku na náhradu majetkovej ujmy a žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania. Zároveň v prípade ak bude žalovaná zaviazaná na plnenie žiada súd o poskytnutie 30 dňovej paričnej lehoty.

30. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu (ďalej len „zák. č. 58/1969 Zb.) právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

31. Podľa § 10 zák. č. 58/1969 Zb. ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

32. Podľa § 20 zák. č. 58/1969 Zb. pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

33. Podľa článku 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb. každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

34. Podľa článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd č. 23/1991 Zb. každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

35. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č.460/1992 Zb. štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

36. Podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky č.460/1992 Zb. osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

37. Podľa § 442 ods. 1 a ods. 3 OZ

(1) Uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).
(3) Škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

38. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. účinného od 01.07.2004 a rovnako aj podľa predtým platného zák. č. 58/1969 Zb. účinného do 30.06.2004. Judikatúra súdov dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (napr. rozsudok NS SR spis. zn. 1Cdo/53/1993 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky alebo aj rozsudok NS ČR spis. zn. 1Cz/6/90 publikovaný pod č.35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zák. č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (uznesenie NS SR spis. zn. 4MCdo/15/2009). V danom prípade je potrebné stotožniť sa s názorom žalobkyne, že ide o zásah do osobnosti človeka a objektívnu zodpovednosť štátu, ktorý musí niesť následky neoprávneného trestného stíhania osoby, ktorá bola spod obžaloby oslobodená. Súdna prax rokmi ustálila, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím a táto zásada vyplýva z viacerých súdnych rozhodnutí aj tých, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátom ešte v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. Je nepochybné, že vo vzťahu k žalobkyni bol vykonaný nesprávny zásah štátu vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo odsudzujúcim rozhodnutím a tento zásah musí byť odškodnený. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že na rozhodovanie o výške nemajetkovej ujmy mala vplyv skutočnosť, že žalobkyňa bola trestným stíhaním voči jej osobe poškodená po dobu viac ako 9 rokov, čo je neúmerne dlhá doba, počas ktorej bola žalobkyňa nepochybne v strese a neistote vo vzťahu k svojej budúcnosti a finančnej situácií. Uvedené okolnosti nepochybne tiež mali vplyv aj na zmenu jej bežného života a správania sa, keď z aktívneho človeka, pohybujúceho sa v spoločnosti a zúčastňujúceho sa spoločenských udalostí, sa stala podozrievavá, utiahnutá a uzavretá osoba, ktorej psychický stav po takomto ataku sa stal predmetom medicínskej intervencie. Žalobkyňa bola nútená vyhľadať pomoc psychológa, v ktorého starostlivosti je až doposiaľ. Vedené trestné stíhanie spôsobilo poškodenie dobrého mena žalobkyne v okolí, pripravilo ju o sľubne sa rozvíjajúcu kariéru a naštrbilo jej vzťahy s deťmi. Žalobkyňa bola okolím vnímaná a zaradená ako podvodníčka, pričom sa tak stalo už v jej zrelom veku za situácie, keď ako matka samoživiteľka sa musela postarať o dve dospievajúce deti bez pomoci ďalšej osoby. Veľmi negatívny dopad trestného stíhania žalobkyne bol z pohľadu súdu na jej kariérny život aj vzhľadom na to, že trestné stíhanie bezprostredne súviselo s profesijným životom žalobkyne, čo malo dopad na kariéru a zhoršenie medziľudských vzťahov na pracovisku.

39. Stabilizovaná judikatúra konštatovala, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručených podľa čl. 1 Ústavy SR je aj princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa

platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09 a pod.) a taktiež, že na určitú, právne relevantnú otázku, sa pri opakovaných rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verenej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09).

40. Súdna prax je v súčasnosti jednotná v tom, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný, osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Ide o zodpovednosť absolútne objektívnu za výsledok konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby, súdom nesvedčí bagatelizovanie závažnej ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad, takéto rozhodnutie treba považovať za obchádzanie zákona, jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš aby robili tebe“. (Uznesenie NS SR spis. zn. 4Cdo/125/2019).

41. Pri posudzovaní uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy však neexistuje „tabuľka“ podľa čoho sa má určiť primeraná výška náhrady. Koncepcia zák. č. 58/1969 Zb. obsahovala len základnú zásadu a zák. č. 514/2003 Z. z. obsahuje len demonštratívny spôsob vymenúvania kritérií, podľa ktorých sa určuje rozsah náhrady. Je potrebné súhlasiť s tým, že neurčité právne pojmy vyskytujúce sa v právnom poriadku nemôžu zvádzať k ľubovôli súdu a preto výška zadosťučinenia v peniazoch musí byť predmetom úvahy súdu, ktoré sa musí opierať o konkrétne a preskúmateľné hľadiská (NS SR spis. zn. 4Cdo/171/2005). Tak, ako je nenáležité bagatelizovať závažnú ujmu priznávaním neprimerane nízkych resp. žiadnych náhrad, rovnako tak nemožno priznávať neprimerané, či dokonca premrštené sumy, ktoré by mohli viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa.

42. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pokiaľ žalovaná odkazuje na východiskové kritéria vyplývajúce zo zákonnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a tiež zákon č. 215/ 2006 Z. z. súd poukazuje na konštatáciu Ústavného súdu SR (Nález III. ÚS 754/2016), ktorý poukázal na to, že samotná právna úprava zákona č. 58/1969 Zb. výslovne nestanovuje kritéria na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, aj keď v súčasnosti tieto kritériá určuje § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. účinný od 01.01.2009. S účinnosťou od 01.01.2013 bolo zákonom č. 412/2012 Z. z. doplnené ustanovenie § 17 ods. 4 limitujúce hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá nemôže byť vyššia, ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov. Kritéria ustanovené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/ 2003 Z. z. a limitáciu výšky náhrady nemajetkovej ujmy nemožno aplikovať na prípady, keď nezákonné uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané predo dňom nadobudnutia ich účinnosti, teda pred 01.01.2009 a vo vzťahu k § 17 ods. 4 pred 01.01.2013. Parafrazujúc ústavný súd je potrebné posudzovať primeranosť výšky nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie, cez kritéria ako povaha trestnej veci, dĺžka trestného stíhania a dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí súčasne zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti (obdobne rozsudok Veľkého senátu NS ČR spis.zn. 30Cdo 2813/2011 z 27.06.2012), inak povedané, určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Ústavný súd SR ďalej uvádza, „všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania (obzvlášť v prípadoch, ak nezákonne rozhodnutie bolo vydané ešte za účinnosti zákona č. 58/1969) širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v iných právnych normách. Je to tak jednak preto, že vždy v týchto prípadoch je nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností vecí, a jednak preto, že v prípade mechanického prenášania limitov právnej úpravy iných prípadov odškodnenia, by to muselo znamenať predchádzajúce posúdenie tam stanovej výšky odškodnenia z hľadiska spoločenskej spravodlivosti (nemožno limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie porovnávaním odškodňovania bolesti, či obeti trestných činov, pokiaľ všeobecnému súdu

nepatrí právomoc posúdiť takúto zákonnú úpravu z hľadiska spoločenskej spravodlivosti). Významným je však i to, že z hľadiska ústavno – právneho je zodpovednosť štátu v týchto prípadoch konštruovaná ako objektívna, absolútna zodpovednosť, ktorej sa štát nemôže zbaviť.“ Ďalej ústavný súd uvádza „ Ústavný súd je toho názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov, či Európskeho súdu pre ľudské práva a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax tých to orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť. V každom prípade však pokiaľ vo veci sťažovateľky, v ktorej trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 55 mesiacov a väzba takmer 3 mesiace, bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35 000 Eur, už len napríklad s odkazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 2357/2010 z 11.01.2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit č4 /2012 pod. R52/2012,s.327 a násl. ako aj v ňom uvedená široká komparácia rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov), ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1 000 Eur za mesiac jej trvania, nemožno považovať odškodnenie zostávajúcich 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620 Eur za mesiac trvania trestného stíhania za neadekvátne.“

43. Ďalej súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR spis.zn. 7Cdo 262/2015, ktoré je aplikovateľné aj na túto vec. „K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (Pl. ÚS 16/95). Právo poškodeného na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) vzniká momentom vydania nezákonného rozhodnutia, vzatia do väzby, či zbytočnými prieťahmi v konaní, bez ohľadu na to, že žalovateľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok (napr. oslobodenie obžalovaného). Preto aplikovať ustanovenie § 17 v zmysle tejto novely (zákon č. 412/2012 Z. z.) na prípady, keď uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred 01.01.2013 by znamenalo, že hoci v čase pred nadobudnutím účinnosti novely vzniklo poškodenému právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo vyššej výške, toto jeho právo v časti prevyšujúcej horný limit zavedený novelou (zákon č. 412/2012 Z. z.) zaniklo dňom jej účinnosti. Takýto prístup by poprel nie len princíp úplného odškodnenia, ale spôsoboval by aj neprípustné odňatie už exitujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu, a bol by aj porušením zákazu retroaktivity. Je preto potrebné uviesť, že krajský súd svojím rozhodnutím (bez akéhokoľvek vyššieho zdôvodnenia prečo) popiera navrhovateľovi princíp úplného odškodnenia na satisfakciu, neprípustne odňal navrhovateľovi už existujúce právo a porušil aj zákaz retroaktivity.“

44. Z novších rozhodnutí poukazuje súd napr. na rozhodnutie NS SR spis.zn. 7Cdo 103/2023 zo dňa 26.08.2024, ktoré je síce na odlišnom právnom základe (žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej titulom porušenia právnej povinnosti žalovanej poskytnúť zdravotnú starostlivosť, čo viedlo k úmrtiu manželky žalobcu.), avšak právne závery sú z pohľadu súdu aplikovateľné aj na túto vec. Najvyšší súd uvádza „dovolateľka tvrdila, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy danej veci malo vychádzať analogicky z odškodňovania obeti trestných činov, čím sa napadnuté odvolacie rozhodnutie odklonilo od dovolacích rozhodnutí 4Cdo171/2005, 6Cdo37/2012, 6 MCdo/15/2012, 3Cdo19/2018 a rozhodnutia Ústavného súdu III. ÚS 288/2018, ako aj rozhodnutie ESĽP vo veci Iltatehty a Karhuaara v. Fínsko (bod. 3.2.1.). Zo žiadnych žalovanou označených súdnych rozhodnutí však v skutkových a právnych rámcoch teraz posudzovanej veci nevyplývalo odklonenie sa odvolacieho súdu od označených súdnych rozhodnutí a to jednak pre všeobecnosť súdnej úvahy, rozdielnosť skutkových a právnych okolností a nedostatok ustálenosti záväzného názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Inak povedané, zo žalovanou označených súdnych rozhodnutí nevyplývalo, že v prípade smrti manželky žalobcu zavinenej zdravotníckym zariadením (žalovanou) pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať zo zákonnej úpravy odškodňovania obetí trestných činov.“
Tu súd poukazuje, že argumentácia žalovanej označenými súdnymi rozhodnutiami je totožná ako v našej právnej veci.

45. Ďalej súd poukazuje na ďalšie rozhodnutie NS SR vydané 30.05.2024 spis.zn. 2Cdo249/2021, ktoré je posudzované cez kontext zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s limitáciou výšky náhrady nemajetkovej

ujmy. Obdobne z tohto rozhodnutia vyplýva :„trestné stíhanie v teraz posudzovanom prípade sa začalo 17.03.2004 a to za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. ktorý žiadne obmedzenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nepoznal (viď nález Ústavného súdu III. ÚS 754/2016). Tento zákon neupravoval náhradu,(a teda ani jej výšku) nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu. K záveru o možnosti priznať túto náhradu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. dospela prax všeobecných súdov SR aj v súvislosti s právnymi názormi Najvyššieho súdu obsiahnutými v judikáte R 13/2009).“ ...“Rovnako dovolací súd poukazuje na vyššie uvedenú doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR , v zmysle ktorej právna úprava zák. č. 58/1969 Zb. nestanovuje kritériá na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď tieto kritéria určuje až neskorší zákon č. 514/2003 Z. z. v § 17 ods. 3 , zák. č . 514/2003 Z. z. pričom s účinnosťou až od 01.01.2013 bolo (zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 514/2003 Z. z.) doplnené ustanovenie § 17 ods. 4 limitujúce hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy tak, že výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zák. č. 215/2006 Z. z. Kritériá ustanovené v §17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. limitáciou výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa dovolacieho súdu nemožno aplikovať na prípady, keď uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané predo dňom nadobudnutia ich účinnosti t.j. vo vzťahu k § 17 ods. 3 pred 01.01 2009 a vo vzťahu k § 17 ods. 4 pred 01.01.2013, lebo súdy týmito viazané neboli, čo je i prejednávaný prípad. Námietku odklonu od doterajšej judikatúry dovolacieho súdu vo vzťahu k primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie v porovnaní s obeťami trestnej činnosti podľa § 421 ods. 1 psím. a CSP preto nepovažoval za dôvodnú.“

46. V tomto prípade súd považoval závery prijaté Ústavným súdom SR v náleze č.III ÚS 754/2016 za aplikovateľné, presvedčivé a spravodlivé na prejednávanú vec. Vychádzajúc z už citovaného nálezu ústavného súdu odkazujúceho aj na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike v komparácií s rozhodovacou praxou ESĽP a súdov iných európskych štátov, ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1 000 Eur za mesiac jej trvania, pričom ústavný súd nepovažuje odškodnenie za trestné stíhanie sumou 620 Eur za mesiac(cca 20 Eur/deň) trvania trestného stíhania za neadekvátne, súd považoval za primerané odškodniť žalovanú sumou 15 Eur / deň za trestné stíhanie trvajúce približne 9 rokov. Výslednú sumu súd vypočítal takto : obdobie od 24.05.2000 do 27.05.2009 spolu 3 290 dní x 15 Eur = 49 350 Eur. Túto sumu súd považoval za primeranú, keď posúdil intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Z dôkazov mal súd za preukázané, že žalobkyňa nebola v okolí vnímaná negatívne, nemala žiadnu zlú povesť, bola matkou, samoživiteľkou dvoch detí a v práci mala sľubne rozvíjajúcu sa kariéru. Pred začatím trestného stíhania bola osobou pozitívnou, žijúcou spoločenským životom a po začatí trestného stíhania jej povesť utrpela, okolím bola vnímaná ako podvodníčka, čo sa v konečnom dôsledku odrazilo na jej duševnom zdraví. Stiahla sa do ústrania, čo je pri negatívnej nálepke podvodníčky asi pochopiteľné. Keďže trestné stíhanie súviselo s jej pracovnou činnosťou, uvedené malo negatívny dopad na jej kariérny život. Tu je predovšetkým potrebné uvedomiť si dobu, ktorú trestné stíhanie trvalo a počas ktorej bola žalobkyňa vystavená neúmernému tlaku na psychiku, keďže nemohla vedieť, ako dlho tento stav (trestné stíhanie) potrvá a s akým výsledkom skončí. Pri takomto druhu zásahu do osobnostných práv jednotlivca je dôležité mať na zreteli, že sa jedná o vnútorné prežívanie, ktoré je len ťažko preukázateľné a závisí od psychiky a odolnosti toho, ktorého človeka. O tom, že na žalobkyňu to malo zrejme veľmi negatívny dopad, svedčí aj jej dlhodobá dispenzarizácia v psychologickej ambulancii. Negatíva trestného stíhania sa prejavili aj na rodinných väzbách žalobkyne, keď uvedené sa dotklo dospievajúcich detí žalobkyne a poškodilo ich vzájomný vzťah, predovšetkým s dcérou žalobkyne. Súd tak považoval priznanú nemajetkovú ujmu, ktorá ani nedosahuje výšku hornej hranice uvedenej v náleze Ústavného súdu SR III. ÚS spis.zn. 754/2016 ale je na výške 75 %, za primeranú.

47. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej strany o duplicite nároku vyplývajúcom z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v tomto konaní a žaloby na ochranu osobnosti v konaní vedenom pred pôvodne Okresným súdom Bratislava IV spis.zn. 8C/28/2012, keď žalovaná poukazuje na výsluch totožných dvoch svedkov v oboch konaniach a ich výpovede. Žalovaná má zato, že odškodnenie žalobkyne v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava IV za zásahy do rodinného, súkromného života v sume 11 000 Eur bolo saturované. Súd uvádza, že medzi začatím trestného stíhania v 5/2000 a odvysielaním relácie v Televízií Markíza súvisiacej s konaním sp.zn. 8C/28/2012 z 26.01.2010 uplynulo takmer 10 rokov. Súd by tak musel vychádzať z názoru žalovanej, že žalobkyňa všetky negatívne pocity súvisiace s trestným stíhaním začala prežívať až odvysielaním relácie Paľba v roku 2010, s čím sa súd nemôže stotožniť. Uvedenú situáciu súd vníma takto, že opisované negatívne pocity a dopady

trestného stíhania na osobu žalobkyne táto pociťovala počas 9 rokov trvajúceho trestného stíhania pochopiteľne v intenzite odvíjajúcej sa od začiatku stíhania a meniacej sa v priebehu rokov a potom, ako mohla byť dôvodne spokojná s výsledkom trestného konania, ktoré pre ňu skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, došlo k opätovnému zásahu do jej osobnostných práv odvysielaním relácie s celoslovenskou pôsobnosťou, čo opätovne jej prípad, (nezákonne trestne stíhanie) vytiahlo na verejnosť a opätovne vyvolal veľmi negatívne reakcie okolia na žalobkyňu. Žalobkyňa si oba nároky uplatnila v súlade so zákonom na odlišných skutkových základoch a od odlišných subjektov. Námietka žalovanej je z pohľadu súdu neadekvátna a nepreukázaná.

Súd musí zas a opäť poukázať na časový aspekt jednotlivých udalostí, keď trestné stíhanie začalo v 5/2000, relácia Paľba bola odvysielaná 1/2010 a výsluchy svedkov v tomto konaní prebehli v roku 2018, teda 18 rokov od začatia trestného stíhania žalobkyne. Obaja svedkovia boli laici a tomu zodpovedala ich výpoveď. Súd upriamuje pozornosť na vyjadrenie svedka (čl.233) G. B. v tomto konaní, keď uviedol: „Chcel by som uviesť, že médiá, Markíza, to všetko zbytočne nafúkli. Keď dôjde k lámaniu chleba, tak vždy niekoho obvinia tak, ako je to aj v tomto prípade, keď bola obvinená žalobkyňa. Ja považujem médiá ako aj políciu, prokuratúru a súdy za jednu osobu, za médiá v jednej osobe. Ja osobne som sa už napríklad ospravedlnil žalobkyni za to, čo som o nej hovoril, že je podvodníčka, pretože sa to ukázalo ako nepravda.“ Z výpovede syna žalobkyne(čl.234) jednoznačne vyplýva, k akému prerodu osobnosti jeho matky po začatí trestného stíhania došlo. Svedok hovorí: „V čase, kým došlo k vzneseniu tohto obvinenia alebo začatiu tohto trestného konania, tak moja matka bola úplne iný človek. Bola veselá, bola bezproblémovým človekom, čo sa zásadne zmenilo po tom, ako bolo vznesené to obvinenie. Predtým ako došlo k tomu obvineniu, tak moja matka bola osobou, ktorá každému sa snažila vyjsť v ústrety, každému sa snažila pomôcť a keď mohla, tak pomohla. Potom sa zásadne zmenila v tom zmysle, že začala byť podráždená, jej povaha sa úplne zmenila, mala depresie. Jej osobnosť sa zásadne zmenila. Ako som už uviedol, tak mama začala trpieť depresiami a trpí nimi do dnešného dňa. Je s ňou problematické spolužitie v tom zmysle, že je stále v akomsi strese, nepokoji. .... Keď sa niekde niečo pohne, tak ona na to okamžite reaguje. Viem že zle spí, a je v neustálom napätí. Moju mamu by som mohol prirovnať k nejakej neustále napnutej strune. Keď sa s ňou rozprávam, tak je to veľmi problematické. V čase, keď berie lieky, tak mám pocit, že ma ani nevníma. Svedok sa opravil..... že mama ma vníma, ale v zásade ako keby som sa bavil s úplne iným človekom, ako to bolo predtým. Môžem ešte uviesť toľko, že v zásade do toho obdobia, kým došlo k tomu trestnému stíhaniu, tak ten náš život bol zásadne odlišný. My sme nemali problém s ostatným okolím, všetci nás vnímali pozitívne. Nebol problém. Chodievali sme na rôzne výlety, spoločenské akcie. Viedli sme úplne normálny život. Po vznesení obvinenia sa všetko toto zmenilo, pretože ľudia sa od nás začali odvracať, ukončili s nami vzťahy, kontakty. Nehovorím len o jednom človeku. Prakticky ja osobne ani nemám nejakých kamarátov. ....Teda tie reakcie okolia boli záporné. Ľudia sa s nami prestali kontaktovať, resp. nechceli s nami nič mať. A to hovorím nie len o širšom okolí, ale aj o blízkom okolí. Napr. susedia s ktorými som sa poznal celý život, ku ktorým som mohol kedykoľvek prísť a poradiť sa s nimi, porozprávať sa, tak zrazu som k nim nemohol chodiť, odmietali ma a povedali mi, že keď niečo chcem, tak že sa mám ozvať odpredu telefonicky. Keď som im volal, tak všetky tie telefonáty končili takým spôsobom, že nehnevaj sa ale nie je vhodná doba, nechoď k nám. Teda som bol odmietnutý. Čo sa týka osoby mojej mamy, tak u nej to bolo ešte horšie. Často krát prišla domov s tým, že na ulici na ňu ľudia pokrikovali. Bola z rôznych strán od rôznych ľudí osočovaná výrazmi, ktoré tu ani nechcem opakovať a ona to znášala veľmi ťažko.“ Súd poukazuje na to, že z výpovede svedka H. C. veľmi jednoznačne vyplýva, akým spôsobom bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobkyne po začatí a vedení nezákonného trestného stíhania, pričom svedok jasne definuje obdobie a teda vyvracia argumentáciu žalovanej strany, že negatívne zásahy do osobnostných práv žalobkyne boli spôsobené medializáciou jej prípadu a nie nezákonným rozhodnutím štátu. Ako to už súd uvádzal, s námietkou žalovanej strany o duplicite nároku nie je možné sa stotožniť.

48. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody, ktorá žalobkyni vznikla v trestnom konaní a spočívala vo vynaložených nákladoch na trovy právneho zastúpenia advokátom v trestnom konaní spis. zn. 1T/29/2000 súd dospel k záveru, že tento nárok žalobkyne je dôvodný len čiastočne. Totiž, súd sa plne stotožnil s námietkami žalovanej ohľadne správneho výpočtu odmeny advokáta žalobkyne v trestnom konaní H. H. C., na ktoré žalovaná poukázala vo svojom podaní zo dňa 13.08.2004. Zo spisu 1T/29/2000 bolo zistené, že žalobkyňa bola obžalovaná pre trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, 4 vtedy platného zák. č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa formou

spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. V čase prevzatia právneho zastúpenia žalobkyne JUDr. Jozefom Olejom (06.06.2000) hrozil žalobkyni za trestný čin podvodu trest odňatia slobody v rozsahu 2 až 8 rokov a za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa trest odňatia slobody v rozsahu 6 mesiacov až 3 roky, teda horná hranica trestnej sadzby neprevyšovala 10 rokov (pozn. horná hranica trestnej sadzby za trestný čin podvodu sa z pôvodných 12 rokov s účinnosťou od 01.09.1999 znížila na 8 rokov). Podľa § 15 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 240/1990 Zb. sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci pri obhajobe v trestnom konaní a zastupovaní v konaní o priestupkoch je 600 Kčs, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje 10 rokov. Podľa § 15 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 163/2002 Z. z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri obhajobe v trestnom konaní a zastupovaní v konaní o priestupkoch je jedna pätina výpočtového základu, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje 10 rokov. Podľa § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu. Teda správna výška odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby vykonané podľa vyhlášky č. 240/1990 Zb. je 600,-eur, za úkony vykonané podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. je 1/5 výpočtového základu a za úkony vykonané podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je 1/8 výpočtového základu, a to v závislosti od toho, kedy bol ten ktorý úkon právnej služby vykonaný.

Zo spisu 1T/29/2000 súd ďalej zistil, že právny zástupca H. H. C. sa na výsluchu konanom dňa 15.06.2000 skutočne nezúčastnil, preto mu odmena za tento úkon právnej služby nepatrí. Zúčastnil sa len na výsluchu obvinenej C. dňa 07.06.2000 a na výsluchu svedka zo dňa 20.09.2000. Za úkon – účasť na výsluchu svedka dňa 20.09.2000 si však odmenu neuplatnil.

Vo vzťahu k namietanej účasti právneho zástupcu na súdnych pojednávaných konaných v dňoch 29.05.2005, 30.03.2006 a 22.05.2006 súd zistil nasledovné: hlavné pojednávanie zo dňa 29.05.2005 bolo odročené bez prejednania veci z dôvodu, že sa naň nedostavila obžalovaná. Na hlavnom pojednávaní dňa 30.03.2006 nebol prítomný obhajca obžalovanej, preto sa riešila možnosť ustanovenia nového obhajcu, neboli vypočutí prítomní svedkovia a navrhnuté nové dôkazy, pojednávanie sa odročilo bez prejednania veci. Na hlavnom pojednávaní dňa 22.05.2006 sa riešilo iné zloženie senátu, obžalované po porade s advokátmi vyslovili nesúhlas s pojednávaním v inom zložení senátu, preto sa pojednávanie bez prejednania veci odročilo. V zmysle § 14 ods. 4, druhá veta, vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za zastúpenie a obhajobu na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci, patrí advokátovi len štvrtina odmeny.

Čo sa týka uplatnenia DPH, podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. (§ 22 ods. 3) mal advokát nárok na zvýšenie odmeny o daň z pridanej hodnoty. Podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. sa takisto zvyšovala o DPH len tarifná odmena advokáta vyčíslená podľa § 9 až 14 vyhlášky (§ 18 ods. 3), teda bez hotových výdavkov v podobe režijného paušálu, náhrady cestovného či straty času. Teda podľa vyššie uvedených pravidiel mal advokát nárok na 19% DPH len z odmeny, resp. tarifnej odmeny a aj to len vo vzťahu k úkonom právnej služby vykonaným od 01.04.2002.

Z vyčíslenia cestovných náhrad napokon vyplynulo, že právny zástupca si vyúčtoval cestovné a náhradu za stratu času za cestu z Košíc do Bratislavy a späť na vzdialenosť 860 km. Vo vyčíslení uviedol, že na cestu použil osobné motorové vozidlo TOYOTA RAV 4, ktorého spotreba mala byť 6,7 l/100km, cena paliva (nafty) mala byť 1,072 eur /1l a základná náhrada 0,183 eur. Taktiež si uplatnil aj náhradu za stratu času vo výške 23,18 eur, a to za 20 začatých polhodín, ktoré strávil na ceste.

Z predloženého vyčíslenia však nie je možné zistiť, kedy a za akým účelom bola cesta uskutočnená, keďže právny zástupca mal sídlo v Košiciach a aj súdne pojednávania sa uskutočnili v Košiciach. Od dátumu uskutočnenia služobnej cesty sa následne odvíja aj cena za pohonné hmoty v daný deň. Právny zástupca, resp. žalobkyňa nepredložili súdu Osvedčenie o evidencii – ČASŤ II (technický preukaz), z ktorého by si bolo možné overiť, že právny zástupca na cestu skutočne využil uvádzané motorové vozidlo, aká bola priemerná spotreba vozidla a druh paliva. Vzhľadom na vyššie uvedené, najmä však neuvedenie dátumu a účelu služobnej cesty, nemá súd preukázanú ani stratu času.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za nasledujúce úkony právnej služby vykonané jej právnym zástupcom H. H. C. v trestnom konaní spis. zn. 1T/29/2000:

1/ podľa vyhlášky MS SR č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení noviel (1 úkon = 600,-Sk):

- prevzatie zastúpenia, právna porada s klientom (06.06.2000) – 600,-Sk,
- výsluch obvinenej C. (07.06.2000) – 600,-Sk,
- oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania (20.09.2000) – 600,-Sk

Spolu – 1.800,-Sk (59,74 eur)

2/ podľa vyhlášky MS SR č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení noviel – 1/5 výpočtového základu (1 úkon = 90,29 eur, režijný paušál = 4,51 eur):

- hlavné pojednávanie 8:30 – 12:00 (17.02.2004) – 2 x 90,29 eur + 4,51 eur,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 13:00 (15.03.2004) – 3 x 90,29 eur + 4,51 eur,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 12:50 (17.03.2004) – 3 x 90,29 eur + 4,51 eur,
- hlavné pojednávanie (11.05.2004) – 1 x 90,29 eur + 4,51 eur,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:00 (12.05.2004) – 2 x 90,29 eur + 4,51 eur

Spolu – (11 x 90,29 eur) + (5 x 4,51 eur) = 993,19 eur + 22,55 eur = 1.015,74 eur

3/ podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení noviel – 1/8 výpočtového základu (2005 – 1 úkon = 62,27 eur, režijný paušál = 4,98 eur, 2006 – 1 úkon = 67,98 eur, režijný paušál = 5,44 eur, 2009 – 1 úkon = 86,93 eur, režijný paušál = 6,95 eur):

- hlavné pojednávanie (29.05.2005) – 15,57 eur (1/4 zo sumy 62,27 eur v zmysle § 14 ods. 4 vyhlášky) + 4,98 eur,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:30 (09.03.2006) – 2 x 67,98 eur + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie (10.03.2006) – 1 x 67,98 eur + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie (30.03.2006) – 17,-eur (1/4 zo sumy 67,98 eur v zmysle § 14 ods. 4 vyhlášky) + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie (22.05.2006) – 17,-eur (1/4 zo sumy 67,98 eur v zmysle § 14 ods. 4 vyhlášky) + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 12:00 (14.06.2006) – 2 x 67,98 eur + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:00 (15.06.2006) – 2 x 67,98 eur + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie 8:30 – 11:30 (03.07.2006) – 2 x 67,98 eur + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie (25.09.2006) – 1 x 67,98 eur + 5,44 eur,
- hlavné pojednávanie (26.10.2009, pravdepodobne pisárska chyba, malo by byť 26.10.2006) – 1 x 67,98 eur + 5,44 eur,

Spolu – /(11 x 67,98 eur) + 15,57 eur + (2 x 17 eur)/ + /(9 x 5,44 eur) + 4,98 eur/ = /797,35 eur/ + /53,94 eur/ = 851,29 eur

- verejné zasadnutie NS SR Bratislava (27.05.2009) – 86,93 eur + 6,95 eur = 93,88 eur

19% DPH z odmeny vo výške 1.877,47 eur (993,19 eur + 797,35 eur + 86,93 eur) = 356,72 eur
Trovy právneho zastúpenia s DPH spolu: 2.377,37 eur (59,74 eur + 1.015,74 eur + 851,29 eur + 93,88 eur + 356,72 eur = 2.377,37 eur)

50. Súd po vykonanom dokazovaní rozhodol o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni vo výške 49 350 Eur a náhrady materiálnej škody spočívajúcej v trovách obhajoby vo výške 2 377,30 Eur. V prevyšujúcej časti do sumy 50 000 Eur žalobu zamietol, keď vychádzal aj z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 19.09.2023 č.k. IV. ÚS 485/2023 – 17 v tejto veci, ktorým Ústavný súd ústavnú sťažnosť žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.03.2023 sp.zn. 3Co/113/2022 odmietol a vyslovil, že považuje za vhodné pripomenúť povinnosť prvoinštančného súdu rešpektovať pri opätovnom rozhodovaní zákaz reformatio in pejus podľa čl. 16 ods. 3 CSP ktorého uplatnením v predmetnej veci nemôže opomenúť dôvod odmietnutia tejto ústavnej sťažnosti a s tým priamo súvisiacu

skutočnosť, že napadnuté kasačné uznesenie Krajského súdu je v dôsledku obsahu jeho odôvodnenia reflexiou úspechu práve a len sťažovateľky. Súd žalobu zamietol aj nad sumu 2 377,30 Eur uplatnenej materiálnej škody.

51. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP
(1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

(2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

52. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP
(1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

(2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. O trovách konania vo vzťahu k výroku, ktorým súd vyhovel nároku na náhradu škody za trovy obhajoby súd vyhovel len čiastočne, keď z uplatnenej sumy 4 193,25 Eur priznal sumu 2 377,30 Eur. Úspech žalobkyne predstavuje 56,69 % zaokrúhlene 57 %. (4 193,25:100 = 41,93. 2 377,30 : 41,93 = 56,69 zaokrúhlene 57). Z toho úspech žalovanej predstavuje 43 % (100-57= 43). Výsledný úspech žalobkyne je rozdiel medzi jej úspechom a úspechom žalovanej = 14 %. Súd tak priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 14 %. Vo vzťahu k výroku II. náhrade nemajetkovej ujmy, súd priznal sumu 49 350 Eur a výška takto priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, preto nemožno žalobkyňou uplatnený nárok nad súdom priznanú sumu nemajetkovej ujmy subsumovať pod procesný neúspech žalobkyne. Nemožno totiž žalobkyňu ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu, alebo znaleckej činnosti. V týchto prípadoch sa žalobkyňa považuje za plne úspešnú, avšak výška náhrady trov sa bude určovať podľa sumy prisúdenej žalobkyni. Žalobkyňu je v predmetnom prípade potrebné nevyhnutne považovať za plne procesne úspešnú stranu, keďže táto mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne jej bola priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z vyššie zdôvodnenej úvahy súdu a to v prvoinštančnom aj odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, preto má nárok na náhradu trov konania vo výške 100% od neúspešnej žalobkyne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Košice (§ 362 ods. 1 CSP).
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).
Ak žalovaná dobrovoľne nesplní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení).